

Sygn. akt: WZ 36/12

ZARZĄDZENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Przewodniczący Wydziału Odwoławczo - Kasacyjnego Izby Wojskowej Sądu
Najwyższego
SSN Wiesław Błuś

z a r z ą d z a m

**pismo ppłk. rez. M. L. zatytułowane „Zażalenie” pozostawić
w aktach sprawy bez podejmowania czynności procesowych.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2012 r., Wojskowy Sąd Okręgowy w W. nie uwzględnił wniosku sędziego ppłk. M. W. o wyłączenie go od orzekania w sprawie rozpoznania zażalenia na postanowienie Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt: Po.Śl. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa, zawierając w jego treści pouczenie, iż na to orzeczenie zażalenie nie przysługuje.

W dniu 5 listopada 2012 r. ppłk. rez. M. L. złożył na powyższe postanowienie zażalenie, w którym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podnosząc, iż rażąco narusza ono art. 2, art. 7, art. 8 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 Konstytucji RP i art. 7 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 13 listopada 2012 r. Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w W. odmówił przyjęcia powyższego środka odwoławczego jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

W dniu 20 grudnia 2012 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo ppłk. rez. M. L. zatytułowane „Zażalenie”, w którym wniósł o uchylenie zarządzenia

Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w W. ze względu na naruszenie jego zdaniem art. 2, art. 7, art. 8 ust. 2, art. 45 ust. 1 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.

W związku z powyższym należy podnieść, że z orzecznictwa i literatury prawniczej bezspornie wynika, że na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, gdyż stosownie do treści art. 459 k.p.k. nie jest to postanowienie kończące postępowanie ani nie dotyczy środków zabezpieczających, ani też żaden przepis szczególny nie przewiduje tu zażalenia (zob. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 listopada 1992 r., II AKo 158/92, OSA 1993, z. 6, poz. 33; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 lipca 1994 r., II AKz 252/94, KZS 1994, z. 6-8, poz. 72; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 grudnia 1997 r., II AKo 385/97, OSA 1998, z. 10, poz. 58; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2000 r., IV KZ 73/00, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2007 r., WZ 6/07, R-OSNKW 2007, poz. 702; M. Siwek, Wyłączenie sędziego na wniosek w kodeksie postępowania karnego, WPP 2002, nr 2, s. 63; K. Marszał, Proces karny, Katowice 1998, s. 131; R. Stefański, Postępowanie w przedmiocie wyłączenia sędziego w postępowaniu karnym, (w:) J. Nowikowski (red.), Problemy stosowania prawa sądowego. Księga ofiarowana Profesorowi Edwardowi Skrętowiczowi, Lublin 2007, s. 449; T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 186; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2011, t. I., uwagi do art. 42 k.p.k., teza. 11., Legalis; K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2009, uwagi do art. 42 k.p.k., teza 5., Legalis; W. Jasiński, Bezstronność sądu i jej gwarancje w polskim procesie karnym, Warszawa 2009, s. 366).

Na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, w realiach rozpoznawanej sprawy, również dlatego, że orzeczenie to zostało wydane przez sąd odwoławczy. Wojskowy Sąd Okręgowy w W., w tej konkretnej sprawie rozpoznaje bowiem zażalenie na postanowienie prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej w P. o odmowie wszczęcia śledztwa. W tej sytuacji należy pamiętać, że zgodnie z treścią art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wynikające z Kodeksu

postępowania karnego wyjątki od tej zasady nie przewidują możliwości zaskarżenia również postanowienia sądu odwoławczego wydanego w przedmiocie wyłączenia sędziego. Jest to postępowanie jednoinstancyjne, mające charakter wpadkowy wobec głównego przedmiotu postępowania. Przypomnienie treści powołanych przepisów postępowania ma decydujące znaczenie dla podjętej przez Sąd Najwyższy decyzji procesowej. Skarżący wywiódł skargę od orzeczenia sądu odwoławczego, która to skarga z oczywistych, wskazanych wyżej powodów, jest środkiem odwoławczym niedopuszczalnym z mocy ustawy i żaden sąd nie jest uprawniony do jej rozpoznania. Wniesienie zatem „zażalenia” w postępowaniu mającym ze swojej istoty charakter jednoinstancyjny, a ponadto od orzeczenia wydanego przez sąd odwoławczy, nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania procesowego o charakterze dwuinstancyjnym zmierzającym do badania warunków formalnych lub warunków dopuszczalności takiego „środka odwoławczego” (poza wyjątkami wskazanymi wyraźnie w ustawie).

Wobec powyższego, należało pismo M. L. z dnia 10 grudnia 2012 r. określone przez niego jako „zażalenie” pozostawić w trybie administracyjno - porządkowym, bez nadania mu biegu procesowego.

Pouczenie: na zarządzenie nie przysługuje zażalenie.